

Vzgoja srca

Jurij
Kovič

VZGOJA SRCA Ko želja ni več tudi bolečina,
 ko je le čisti plamen, ki gori,
 ko sreči sta dovolj smehljaj, bližina,
 ko stopaš po žerjavici, ki tli,

 ko rdeči zublji božajo ti obleko,
 ko prasketajo v njih zlati lasje,
 ko se razliješ kot prevreto mleko,
 ko zažari ti um, telo, srce,

 ko zagorijo zrak, nebo, vesolje,
 a ogenj te v pepel ne spremeni,
 le greje te, ne jočeš: »Kdaj bo bolje?«
 in ljubiš tudi željo, ki boli.

GREH SAMOTE Kot bi več ne bila midva,
 vsak zase zdaj živiva.
 Komaj še znaš sva morda,
 za vse sva sama kriva.

V spomine se mi krči čas,
 luč so mi le še sanje,
 kdaj slišim spet tvoj smeh, tvoj glas,
 kraguljčkov, zvezd cingljanje?

Sedanjosti več ni, nikjer
te ni, nikjer ni mene,
kot senca blodim skoz večer
brez tebe kot brez žene.

ODPOVED Zate sem le še Zaratustra.
Nedoumljivo posmehljiv.
Puščava sama sebi pusta,
s teboj bom le še ljubezniv.

Otroku grehe odpustimo.
Tako ti jaz odpuščam vse.
Ne ve, kaj dela, govorimo.
Zaman vse pesmi so bile.

Nič mi ne moreš vzeti, dati.
Ne bom za tabo žaloval.
Nič več ti treba ni lagati.
Ves svet, sem upal, ti bom dal.

BLODNJE Na bruhanje mi gre, dušim se,
ko iščem te po ulicah,
te z drugim srečati bojim se,
v vseh likih iščem tvoj obraz.

Ni te v knjigarnah, ni v podhodih,
ni te doma, v blodnjaku cest,
zaman te iščem po vrtovih,
tako samotno sem ti zvest.

Ko čas, spomin me že izbriše,
kot duh (ne mine s smrtjo vse!)
bom blodil še krog tvoje hiše
po tvoji strani ulice.

NEZGUBLJENA Verjel sem ti in še verjamem,
VERA naj čakam še milijardo let,
nekoč ti vso svobodo vzamem,
povem ti, da te hočem spet.

Hitrost svetlobe je konstantna,
 še bolj ljubezen moja je;
 kar bodi hladna, arogantna,
 to me le osreči, ne potre!

Menjavaj fante kakor šminko,
 smej z njimi se na moj račun,
 pod svojo tisoč in eno krinko
 topiš se ob zvokih mojih strun.

LJUBEZEN
 ZA NIČ

Za tvoj nasmeh, ki prav nič ne obljublja,
 izdal nebo sem z vsemi zvezdami,
 za strast, ki duh mi z majhnostjo pogublja,
 izdal sem polje z vsemi travami.

V pričakovanju tvoje so golote
 za vedno izgubljene v mraku sanj
 neštete pesmi čudežne lepote,
 pozabljen je bil klic odpotovanj.

Za slavo *ne* portret tvoj ljubi rišem,
 za nič, za prazen up, za tvoj nasmeh,
 za eno noč s teboj sto pesmi pišem,
 za smeh, s katerim sprejemem neuspeh.

APOLOGIJA
 ROMANTIKA

Čustva so luksuz, patos neprimeren,
 bodi temačen, mračen, neljubeč!
 Kako tvoj vzornik je lahko Prešeren,
 da ljubiš sonce bolj od glasbe sveč?

Res mislite, da ne bi mogel biti,
 če hotel bi, razumen, hladen, tih,
 v jeziku le, izničen, govoriti,
 postaviti vprašaja, kjer je vzdih?

Vsak verz, vsako obliko znam posneti,
 kot Mozart sem, kot Goethe, kot Rodin,
 preprost sem, da, in vendar zagoneten,
 besedam sem, kar tipkam, je Chopin.